

Ang Katotohanan sa Likod ng Sistema

Vishnuh-Society

Pangangalaga at Gastos

May-akda: Lancar Ida-Bagus

Colophon

Mga May-akda: Vishnuh Society

Adhipati: R.R. Purperhart

THEMA code:

© Copyright: Vishnuh Society

Copyright: R.R. Purperhart / Lancar Ida-Bagus

© Bibliograpiya, Mga Larawan, at Ilustrasyon: Vishnuh Society

Walang bahagi ng publikasyon ito ang maaaring kopyahin o isapubliko sa pamamagitan ng pag-print, photocopying, microfilm, o anumang iba pang paraan nang walang paunang nakasulat na pahintulot mula sa mga may hawak ng copyright.

© Lahat ng karapatan ay nakalaan.

Walang bahagi ng publikasyon ito ang maaaring kopyahin, iimbak sa isang sistema ng pagkuha, o ipadala sa anumang anyo o sa anumang paraan – electronic, mechanical, photocopying, recording, o iba pa – ng walang nakasulat na pahintulot ng tagapaglathala.

Inhoud	
Ang Katotohanan sa Likod ng Sistema.....	9
Pangangalaga at Gastos	9
Ang estado ng Netherlands	13
Hindi ako laban sa pananampalataya at gayundin ang Vishnuh-Society.....	30
Tingnan mo ang Indonesia	60
Ang kawalan ng tiwala ay nagmula sa loob.	80
Lumalagong Kawalang-kasiyahan sa ika-18 Siglo.....	137
Ang Mga Rebolusyonaryong Taon: Enlightenment at Pakikibaka	139
Armadong Pakikibaka at Pag-aalsang Pampulitika	142
Ang Impluwensya ng Pransya at Isang Bagong Pagkakataon.	144
Ang Kasaysayan ng Pagbubuwis sa Netherlands.....	157
Pasimula sa Kasalukuyang Sistema ng Buwis	161
Emigration: Isang Paglipad para sa Pagbabago o Pagkawala ng Pagkakakilanlan?.....	168
Ang Pagpili ng Pangingibang-bayan: Isang Hakbang Tungo sa Kalayaan o Isang Pagtakas mula sa Realidad?	171
Epilogo:.....	191
Ang Katotohanan sa Likod ng Sistema.....	191

Ang Katotohanan sa Likod ng Sistema

Pangangalaga at Gastos

Ganito ang sabi ng turo ni Vishnuh:

"Ang katotohanan ay hindi kailangan masakit, at ang isang opinyon ay hindi kailangan isang sakuna, ngunit isang aral para sa pagpapagaling."

Ang mga turo ni Vishnuh ay naglalaman ng malalim na karunungan sa pahayag na ito: "Ang katotohanan ay hindi kailangang maging masakit, at ang isang opinyon ay hindi kailangang maging isang sakuna, ngunit sa halip ay isang aral para sa pagpapagaling."

Hinihikayat tayo ng pananaw na ito na pag-isipang muli kung paano natin nilalapitan ang mga katotohanan at opinyon sa pang-araw-araw na buhay.

Ang katotohanan, bagama't madalas na itinuturing na confrontational, ay hindi kinakailangang maging masakit. Kapag ang

katotohanan ay pinakita na may pananarinari at pakikiramay, maaari itong maging nakakapagpagaling at nagbibigay-liwanag. Ang paniniwala na masakit ang katotohanan ay kadalasang nagmumula sa ating mga takot, egos, at pag-aatubili na harapin ang mga hindi komportable na aspeto ng ating sarili o ng mundo. Gayunpaman, kapag nalaman natin na ang katotohanan ay nag-aalok ng pagkakataon para sa pag-unlad at pagpapabuti, maaari nating tanggapin ito nang walang takot o pagtutol. Sa liwanag na ito, ang katotohanan ay hindi na nakikita bilang isang malupit na katotohanan na sumisira sa atin ngunit bilang isang gabay na humahantong sa atin patungo sa personal o kolektibong pagbabago.

Katulad nito, ang pagtuturo ng ito ay nag-aalok ng malalim na pagninilay sa konsepto ng mga opinyon. Sa lipunan ngayon, ang mga opinyon ay madalas na itinuturing na mga banta, bilang mga potensyal na salungat, o kahit na isang bagay na maaaring makapinsala sa mga relasyon. Gayunpaman, ang mga turo ni

Vishnuh ay nagmumungkahi na ang isang opinyon ay hindi kailangang maging isang sakuna. Sa halip, maaari itong magsilbi bilang isang mahalagang aral – isang paraan upang tingnan ang mga bagay mula sa iba't ibang pananaw at para magkaroon ng mas malawak na pananaw. Sa pamamagitan ng pakikinig sa mga opinyon, kahit na hindi umaayon ang mga ito sa ating mga paniniwala, maaari nating palawakin ang ating mga abot-tanaw, bumuo ng empatiya, at higit sa lahat, matutunan kung paano gumaling mula sa pagkakabaha-bahagi o hindi pagkakaunawaan, bilang mga indibidwal at bilang isang lipunan.

Binibigyang-diin ng araling ito na ang pagpapagaling at pagkakasundo ay kadalasang nagsisimula sa kakayahang maging bukas sa katotohanan at tingnan ang mga opinyon hindi bilang pag-atake kundi bilang mga pagkakataon para sa diyalogo at pagmumuni-muni. Sa pamamagitan ng pag-frame ng parehong katotohanan at opinyon sa ganitong paraan, nagiging mga tool ang mga ito sa proseso ng

pagpapagaling, parehong sa personal na antas at sa ating mga relasyon sa iba. Ang pagpapagaling na ito ay hindi nangangahulugan na iniwasan natin ang lahat ng sakit o palaging umaayon sa mga opinyon ng iba, ngunit sa halip na lumago tayo sa pamamagitan ng mga pagkakaiba at hamon.

Ang katotohanan ay hindi isang sandata, at ang isang opinyon ay hindi isang kaaway – kapwa, kung papayagan natin sila, ay maaaring maging ating pinakadakilang mga guro.

Ang estado ng Netherlands

Sa Netherlands, ang konsepto ng panuntunan ng batas ay madalas na may mas kaunting timbang sa pagsasanay kaysa sa iminungkahi ng teoretikal na mga ideya nito, at ang dobleng pamantayan ay may bisa mula noong ito ay nagsimula. Bagama't ang panuntunan ng batas ng Dutch ay opisyal na itinatag sa mga prinsipyo ng pagkakapantay-pantay, katarungan, at walang-kinikilingan, ang paggamit nito sa totoong mundo ay kadalasang nag-iiwan ng maraming bagay na naisin.

Ang double standard na ito ay makikita sa iba't ibang proseso ng lipunan at legal. Ang ilang partikular na grupo sa loob ng lipunan, partikular na ang mga mahihinang minorya o mga indibidwal na may mababang katayuan sa socioeconomic, ay nakakaranas ng ibang pagtrato ng legal na sistema kumpara sa iba. Ang hindi pagkakapantay-pantay na ito ay maaaring magpakita sa mga kasanayan sa pagpapatupad ng batas gayundin sa mismong proseso ng hudikatura. Ang mga kasanayan sa

pagkontrol sa diskriminasyon, pagkakaiba sa paghatol sa mga katulad na kaso, at hindi pantay na pag-access sa legal na tulong ay lahat ay tumuturo sa isang sistema na hindi laging parepareho sa pagtataguyod ng sarili nitong mga panuntunan at prinsipyo.

Sa kasaysayan, ang tuntunin ng batas ng Dutch ay palaging nagtataglay ng antas ng hindi pagkakapantay-pantay ng institusyon, kung saan mas inuuna ang ilang interes kaysa sa iba. Ito ay makikita sa kung paano ang mga makapangyarihang elite, korporasyon, o iba pang maimpluwensyang grupo ay tila tumatanggap ng katangi-tanging pagtrato, habang ang karaniwang mamamayan ay madalas na kinakaharap ng mga burukratikong balakid o hindi makatarungang pagtrato. Ang kamakailang iskandalo sa mga benepisyo sa pangangalaga ng bata ay isang matingkad na halimbawa kung paano maaaring mabigo ang sistema, na hindi katimbang na nakakaapekto sa mga grupong mahina sa sosyo-ekonomiko na

nagdadala ng malaking bahagi ng hindi pagkakapantay-pantay na ito.

Sa Netherlands, ang panuntunan ng batas kung minsan ay lumilitaw na higit pa sa isang harapan, na para bang nagsisilbi lamang itong simbolikong tungkulin. Ang labis na kasaganaan ng mga regulasyon at burukrasya ay kadalasang nag-iiwan sa mga kriminal na walang parusa. Ang mga manloloko ay matalino at matalas na umiiwas sa hustisya, at kahit na napunta sila sa bilangguan, ang mga biktima ay naiiwan na walang katarungan. Maaaring bawiin ang mga ninakaw na pera, ngunit ang mga nagkasala ay nakikinabang mula sa malawak na suporta at pasilidad, kadalasan sa kapinsalaan ng mga nagkasala sa kanila. Tila naging kapakipakinabang ang krimen. Ang isang mahalagang halimbawa ay ang mga simbahan, na sa kasaysayan ay sangkot sa matitinding krimen, kabilang ang genocide at malubhang paglabag sa karapatang pantao. Sa halip na managot, ang mga institusyong ito ay nagtatamasa pa rin ng proteksyon at

ipinagdiriwang sa ilalim ng pagkukunwari ng mga demokratikong halaga. Ang yaman na kanilang naipon — kadalasan sa maraming siglo ng pagsasamantala at pagnanakaw mula sa kanilang mga biktima — ay itinuturing na ngayon na lehitimong pag-aari. Ito ay hindi lamang moral na pasaway kundi isang patuloy na iskandalo na nananatiling hindi katanggap-tanggap.

Oras na para tugunan ang kawalang-katarungang ito. Ang mga simbahan, kasama ang lahat ng kanilang kapangyarihan at kayamanan, ay dapat na lansagin. Ang mga klero na sumusuporta sa mga institusyong ito — mula sa mga pari at obispo hanggang sa papa — ay dapat managot sa wakas sa kanilang mga aksyon sa loob ng maraming siglo. Ang panlilinlang, pandaraya, at pagsasamantala ay hindi na dapat pabayaang sa ilalim ng pagkukunwari ng relihiyon, tradisyon, o moralidad. Ang mga nagkasala sa mga krimeng ito ay karapat-dapat sa isang patas na paglilitis at naaangkop na mga sentensiya.

Hindi kataka-taka na ang panlilinlang at krimen ay umuunlad sa gayong lipunan. Kung ang hudikatura ay tumanggi na panagutin ang mga simbahan o igiit ang kanilang pagbuwag, habang kaagad na tinanggihan ang mga organisasyon ng motorsiklo na umiiral, ito ay nagsasalita ng mga volume tungkol sa estado ng ating legal na kaayusan. Ito ay isang malinaw na paglalarawan ng dobleng pamantayan: kung saan ang simbahan, sa kabila ng kanyang kriminal na nakaraan, ay nagtatamasa ng proteksyon, ang ibang mga grupo ay walang awang ibinubukod at inuusig.

Ang malinaw na hindi pagkakapantay-pantay na ito ay naglalantad ng malalim na *double standard* sa loob ng estado. Kapag ang estado mismo ang sangkot sa mga kriminal na gawain o makasaysayang kawalang-katarungan, ang mga kilos na ito ay karaniwang itinatago, minamaliit, o binabalewala. Sa kabilang banda, ang mga ordinaryong mamamayan at mga organisasyong wala sa loob ng protektadong elite ay madalas na

mahigpit na pinarurusahan, kahit sa pinakamaliit na paglabag.

Ang ganitong hindi pantay na pamamahagi ng hustisya ay sumisira sa prinsipyong pagkakapantay-pantay sa harap ng batas at lumilikha ng isang kultura kung saan ang krimen ay tila pinapaboran, habang ang katapatan at tunay na katarungan ay nadudurog. Ito ay isang nakababahalang senyales na hindi lahat ay pantay sa mata ng batas, at nagpapakita ng isang lipunan kung saan ang hustisya ay kadalasang nagiging ilusyon lamang, isang konsepto na ginagamit upang takpan ang mga kapangyarihan ng iilan.

Ang ganitong kalagayan ay nagbubukas ng mahalagang tanong: paano magiging makatarungan ang isang lipunan kung ang mismong tagapangalaga ng batas ay pumapabor sa sarili at sa iilan? Ang pag-unawa at pagtukoy sa ganitong mga istruktura ay unang hakbang upang maisaayos ang mga balanse at tunay na maitaguyod ang katarungan para sa lahat.

Ang diin sa pang-aapi at pang-aalipin ay dapat ding ilagay sa maharlihang pamilya, na sa paglipas ng mga siglo ay nagkamal ng napakalaking kayamanan ng kapinsalaan ng kanilang sariling mga tao at hindi mabilang na iba pa. Ang yaman na ito, na nakuha sa pamamagitan ng pagsasamantala, kolonyal na pang-aapi, at pagpapanatili ng hindi pagkakapantay-pantay sa istruktura, ay itinuturing pa rin na lehitimo, na para bang ang mga krimen na humantong sa pag-iipon nito ay nakalimutan o napatawad na. Nakakainis na ang mga ganitong institusyon ay ipinagdiriwang at sinusupportahan pa rin ng estado, na para bang walang kabuluhan ang kanilang kasaysayan ng pagsasamantala.

Ang maharlihang pamilya ay isang masakit na halimbawa kung paano ang mga krimen ng nakaraan — gaya ng kolonyalismo, pang-aalipin, at sistematikong pang-aapi — ay patuloy na hindi kilala o hindi natutugunan. Sa halip na nag-alok ng pagkilala o kabayaran para sa mga biktima ng kanilang mga aksyon, ang pamilya ay patuloy na

nakikinabang mula sa kanilang pribilehiyo ng posisyon at nananatiling pinangangalagaan ng estado, na parang ang kanilang nakaraan ay walang kinalaman sa kanilang kasalukuyang katayuan. Pinapanatili nila ang kanilang kayamanan nang walang pananagutan, na nagpapakita ng isang legal na kaayusan na sadyang tinatanaw ang mas madilim na bahagi ng pamana nito.

Ang paniniwala na ang kanilang posisyon ay nananatiling lehitimo ay nagpapahiwatig kung paano ang estado ay hindi lamang nagda dahilan sa mga krimen ng mga relihiyosong institusyon kundi pati na rin ng mga tinatawag na monarkiya. Ang pag-iingat ng hindi makatarungang kayamanan at kapangyarihan na ito ay sumisimbolo sa pagkukunwari sa loob ng lipunan: habang ang mga ordinaryong mamamayan ay mabigat na pinarurusahan para sa mga paglabag, ang mga piling tao at maharlika pang pamilya ay nananatiling hindi ginagalaw, kahit na ang kanilang kayamanan ay produkto ng mga siglo ng pagsasamantala at